

Pels drets socials *Més respecte*

1
de
maig

Respecte. Aquest Primer de Maig és important que el reivindiquem. Respecte a nosaltres, respecte a la classe treballadora.

Vivim temps difícils. La crisi que no volem evitar els que controlen els recursos econòmics colpeja cada dia més els joves, les dones, els treballadors i les treballadores. Mentrestant, aquells que durant les últimes dècades han especulat per obtenir un increment ràpid del seu patrimoni — mentre el patrimoni de la majoria social desapareixia sota l'asfalt i la rajola— pretenen ara donar-nos lliçons sobre com eixir de la crisi.

Les dones i els homes que en aquests temps hem treballat en condicions precàries, la gent que ha contribuït a sanejar la caixa de la Seguretat Social, que ha vist com des dels governs es privatitzava una part del patrimoni comú per enriquir uns quants amics, as-

sisteix a un espectacle insòlit. Ara se'ns insta a acceptar que les solucions a una crisi —que cap de nosaltres no ha generat— es tradueixen en congelacions salarials, augment de l'edat de jubilació, revisió dels anys de cotització o pèrdua de drets socials. I el més curiós és que aquestes recomanacions provenen del Fons Monetari Internacional i els bancs centrals dels països d'economies mal anomenades "lliures". A casa nostra ahí estan les direccions dels bancs —responsables, si més no, de la crisi financera— i particularment la gran patronal espanyola, la CEOE, presidida per un personatge que acumula el gran mèrit d'haver dut els seus treballadors i treballadores a l'atur i la pràctica totalitat de les seues empreses a la bancarrota. Però aquesta gent actua sense complexos: mentre continuen acumulant beneficis, no deixen de pressionar perquè el conjunt de la societat pague els seus desgavells. D'altra banda, as-

sistem perplexos a l'obscena actuació dels governants valencians, entestats a maniobrar per sortejar els processos judicials que els amenacen. Emparant-se en una suposada animadversió del govern espanyol devers la societat valenciana, continuen amagats per a evitar donar explicacions sobre regals escandalosos, o sobre les desmesurades despeses que va ocasionar la visita del Papa. Tampoc no han deixat de mentir, quan se'ls ha requerit perquè declaren el seu patrimoni.

La creixent deriva autoritària del govern de la Generalitat ha superat tots els límits imaginables. Amb una impròpia actitud sectària suprimeixen subvencions sense cap explicació —ho hem patit en carn pròpia—, censuren exposicions, sancionen funcionaris docents per exercir la llibertat de expressió, qualifiquen de violents col·lectius ciutadans de provada trajectòria democràtica —com *Salvem el Cabanyal*—. Tot, per oposar-se als

seus negocis especulatius. D'altra banda, el govern espanyol no pren mesures per frenar una greu deriva econòmica que ja està causant el deteriorament galopant de la qualitat de vida de les classes populars.

Tot plegat, aquest panorama desolador suposa una falta de respecte a les dones i els homes que dia a dia construïm el país. Ens tracten amb menyspreu i prepotència, es creuen invulnerables i ens fan ignorants. Però s'equivoquen i els ho hem de dir, especialment en una data com el Primer de Maig, que simbolitza la dignitat i la resistència, la consciència que els drets de què hui gaudim són deutors de l'esforç de generacions de treballadores i treballadors que han sabut guanyar-se el respecte de la societat.

Per això, en aquest Primer de Maig ens proclamem hereus de la seua lluita històrica i ens comprometem a seguir sent fidels a la seua memòria. Exigim respecte.

Mobilització contra els retalls a Correus

Les organitzacions sindicals CCOO, CSIF, Sindicat Lliure de Correus, CGT, ESK i Intersindical Valenciana, que agrupen el 70% de la representativitat, han encetat una mobilització en defensa del correu públic, davant la greu situació econòmica que travessa Correus. Amb una previsió de dèficit de 64 milions d'euros per a 2009, i de 151 per a 2010, i amb una reducció de la partida pressupostària

del 50%, que suposen, entre d'altres, importants retalls del Servei Postal Universal (SPU), l'empresa pública ha eliminat més de dos mil llocs de treball, només en l'últim any.

Els sindicats exigeixen aturar l'apagó postal, la moratòria de la tercera directiva postal europea i l'establiment de barreres a l'entrada massiva d'empreses privades en la gestió del servei postal universal.

som intersindical

som joves

INTERSINDICAL
Jove

intersindical.org/ivjove

FUNCIÓ PÚBLICA

RETRIBUCIONS

Les dones continuem patint les desigualtats salarials

Intersindical Valenciana exigeix mesures per posar fi a les discriminacions

Intersindical

L'informe sobre salaris de l'Institut Nacional d'Estadística -Enquesta Anual d'Estructura salarial 2007- corrobora que la bretxa salarial del segle XX continua sent una realitat per a les dones treballadores del segle XXI, amb unes retribucions un 25,6% inferiors a les dels homes. Les dones cobraren de mitjana 5.836,4 euros menys que els homes en 2007, encara que la diferència es redueix, segons l'enquesta, si es consideren situacions semblants com el tipus de contracte, la jornada, l'ocupació o l'antiguitat...

L'informe afirma que la desigualtat "és apreciable" i així, en 2007, el 20,2% de les dones tenien ingressos salarials menors o iguals al Salari Mínim Interprofessional (SMI), mentre que només es trobava en aquesta situació el 7% dels homes. A més, el 16,7% dels homes tingueren uns ingressos quatre vegades superiors a l'SMI, enfront del 7,4% de les dones, diferència que és deguda, principalment, al major índex de precarietat laboral en les dones, a la temporalitat i l'ocupació a temps parcial.

La bretxa salarial a l'Estat espanyol està molt per damunt de la mitjana de la Unió Europea, que se situa en el 15,4. En les economies europees més avançades, com les escandinaves, les majors diferències salarials entre homes i dones es produeixen en les ocupacions d'alta qualificació; que en els països de l'àrea mediterrània, s'estén a les ocupacions menys qualificades.

Malgrat l'augment de les dones que treballen, la major preparació,

la seua superioritat en els estudis universitaris -amb notes més elevades i menor durada en acabar els estudis-, tanmateix el mercat de treball no respon a les expectatives i no s'arriba ni de lluny a les cotes d'igualtat que haurien de correspondre a la seua situació. I això a pesar de l'existència en els darrers anys de nombroses iniciatives i accions legislatives d'àmbit estatal, europeu i internacional.

Les raons de les desigualtats salarials són molt complexes perquè hi intervenen múltiples factors, com els prejudicis socials, els estereotips, la falta de coresponsabilitat en les famílies, la formació, l'economia, les accions legislatives... Les dones no

perceben el mateix salari que els homes, principalment perquè no tenen les mateixes ocupacions, és a dir, perquè persisteix la segregació horitzontal, que concentra les dones en certs sectors de l'activitat i en certes ocupacions; i la segregació vertical, que suposa un desigual repartiment d'homes i dones en l'escala jeràrquica i impedeix a les dones accedir als llocs de decisió i millor remunerats. A més d'aquests, hi contribueixen altres factors, com ara la persistència de certs prejudicis socials i estereotips que pressuposen que les dones estan menys disponibles i que són menys capaces que els homes i que la seua implicació en el món laboral és inferior als homes; o a la presència majoritària de dones en les ocupacions precàries i a temps parcial, fet que suposa un salari reduït...

Cal rearmar la consciència crítica sobre els mecanismes de perpetuació de les desigualtats, trencar amb els estereotips de gènere que impregnen la societat, i avançar en igualtat de condicions i de drets a tota la població. A més, és necessari arbitrar mesures urgents que permeten a les dones accedir a una ocupació de qualitat, exigint l'aplicació de les lleis en matèria laboral, amb els plans d'igualtat i convenis col·lectius que contribuïssin a eradicar la desigualtat, així com establir serveis públics que ajuden a la conciliació de la vida personal, familiar i laboral dels homes i dones treballadores, ja que només d'aquesta forma incidirà en una major autonomia i independència econòmica de les dones.

Persisteix la segregació horitzontal que impedeix a les dones accedir als llocs de decisió

Cal rearmar la consciència crítica sobre els mecanismes de perpetuació de les desigualtats

PLA DE PENSIONS

L'Europa de les multinacionals i dels banquers no és la nostra

Campanya valenciana contra l'Europa del capital i la guerra i les seues crisis, Per la Solidaritat entre els Pobles

En el marc de la reunió de ministres europees d'Igualtat, celebrat a finals de març a València, va tindre lloc una manifestació per mostrar el rebuig al model econòmic, polític i social imposat des de la UE que produeix més desigualtats, més pobresa, més exclusió, més repressió. En la manifestació es van denunciar les políti-

ques europees, encaminades a enfortir el sistema capitalista i patriarcal, responsable de la crisi, a socialitzar les pèrdues i augmentar l'exploació de la majoria de les persones i dels pobles per part d'una minoria que posseeix el poder econòmic mundial. Així mateix, es va rebutjar el projecte de dominació econòmi-

ca dels països del Sud, les polítiques de control i repressió de les migracions, la precarització del treball de les dones i el patriarcat, el model de desenvolupament, ecològicament insostenible, la militarització creixent de la política exterior europea...

Entre les reivindicacions, destaquen la necessitat d'una veritable igualtat de drets socials, de ciutadania i igualtat de gènere, construït des de la solidaritat entre els pobles, i amb polítiques encaminades al repartiment del treball i de la riquesa, a un model de desenvolupament basat en el decreixement i en el respecte al medi ambient.

Manifestació del 23 de febrer de 2010 a València, en defensa dels drets socials GRÀCIA AUSIÀS

PENSIONS

Ni 67 anys, ni atur, ni reforma laboral. Pels nostres drets i per l'ocupació

Intersindical

Intersindical Valenciana va participar en les manifestacions de 23 de febrer, a les ciutats de València, Castelló i Alacant sota el lema "Ni 67 anys, ni atur, ni reforma laboral. Pels nostres drets i per l'ocupació".

Intersindical considera necessària la mobilització del conjunt de la societat valenciana per a fer front a la proposta de reforma laboral, la situació d'atur i la contínua aprovació d'expedients de regulació d'ocupació (ERO), a la proposta de retardar l'edat de jubilació als 67 anys i a l'ampliació del còmput d'anys per a cal-

cular les pensions a 20 o 25 anys.

Per això, ha exigít al govern espanyol que rectifique i reconsideri totes aquestes propostes, per complir els seus compromisos pel que fa a la posada en marxa de la jubilació anticipada i parcial del conjunt del personal empleat públic, així com la jubilació anticipada per al professorat. També ha exigít al govern valencià que assumisca les seues competències en polítiques actives d'ocupació i treball per donar solucions reals a la crisi que pateixen les treballadores i treballadors valencians.

El govern valencià, d'esquena a la crisi

Intersindical Valenciana ha criticat la negativa del govern valencià a convocar un ple monogràfic de les Corts Valencianes per tractar sobre la crisi econòmica al País Valencià. El sindicat considera necessari que la Generalitat presente un pla d'urgència per fer front a la crisi econòmica que travessem. El pla hauria de recollir mesures per a encarar la greu situació que pateix l'economia valenciana, capdavantera en la destrucció d'ocupació, amb més de 500.000 persones desocupades i salaris i pensions per davall de la mitjana estatal.

La Intersindical ha manifestat que no entén aquesta negativa quan la situació econòmica és una de les majors preocupacions de les perso-

nes treballadores, quan la Generalitat Valenciana té competències per a dissenyar i aplicar polítiques actives en matèria d'ocupació i quan els responsables del govern deriven les seues responsabilitats a altres instàncies i no s'ocupen del que és la seua competència: el disseny de mesures urgents per a la creació d'ocupació i per a la millora de les prestacions socials i les destinades a les persones aturades.

Intersindical també ha exigít el desenvolupament de la Carta dels Drets Socials prevista en l'Estatut d'Autonomia valencià i la posada en marxa de les polítiques actives en matèria d'educació per a caminar cap l'eixida de la crisi.

(foto mani 23 febrer)

LLEI D'ECONOMIA SOSTENIBLE

Una fugida avant

Intersindical Valenciana es posiciona davant la llei d'economia sostenible

L'avantprojecte de llei d'economia sostenible sembla condemnat a convertir-se en l'eix de la política social i econòmica del govern en els pròxims anys, si aconseguix el consens parlamentari. Intersindical Valenciana valora qualsevol iniciativa que aborde, globalment, estratègies socials, polítiques i econòmiques que permeten descarregar de la crisi estructural les classes menys afavorides. En aquest sentit, hi ha mesures proposades en la LES que se situen

en el camí correcte, sobretot aquelles referides a política d'habitatge o els plans de sostenibilitat energètica.

La crítica genèrica que fa Intersindical a l'avantprojecte prové del fet que la llei es presenta com un conglomerat poc coherent de mesures contradictòries, que la converteix en un catàleg de bones intencions més que en un paquet de compromisos viables sostinguts per una voluntat política explícita. Finalment, el raonament de la mi-

nistra Salgado sobre la jubilació en el sentit d'afirmar que si s'ha perllongat l'esperança de vida ha de fer-se, naturalment, el mateix amb l'edat de jubilació, és un raonament inconsistent que s'oblida, per exemple, de l'índex d'atur. A això, cal afegir que els sindicats majoritaris sostenen que la crisi ha de superar-se "amb l'esforç de tothom", expressió que amb massa freqüència significa que serà la classe treballadora la que haurà de pensar a fer sacrificis.

Competitivitat

La llei aposta per l'increment de la competitivitat dels agents econòmics, cosa que crida l'atenció en un moment de crisi global del sistema.

Manteniment del patró polític

No es qüestionen les causes de la crisi global, ni es manifesta cap índex d'autocrítica. En canvi, s'hi insisteix en el reforç de les polítiques privatitzadores que emanen de la directiva Bolkestein.

Ecologia

Malgrat els avanços, com el que suposa que arribarem al 20% del subministrament energètic procedent d'energies renovables -com ja havia decidit la UE en 200-, la realitat de la política mediambiental del govern passa per l'aposta per l'energia nuclear.

Ciència

Es parla d'innovació tecnològica i d'impuls a la investigació, però els PGE per a 2010 han retallat en un 15% el pressupost del Ministeri de Ciència i Tecnologia, i el govern continua apostant per finançar projectes privats d'investigació en lloc d'augmentar el suport financer a la R+D+I pública.

Transport

La LES proposa un ambiciós pla semiprivat que augmentarà una inversió que ja és enorme actualment en carreteres i en alta velocitat ferroviària. Aquesta manera de gestionar les infraestructures provoca que es cree no solament menys ocupació, sinó també de pitjor qualitat.

L'Estat espanyol no complirà el Protocol de Kyoto, si la mobilitat

motoritzada no es redueix dràsticament, fet que demana alguna cosa més que fixar les fonts energètiques renovables en un 20% en 2020, com defén el govern actualment.

Internacionalització econòmica

Una aposta nociva que permet l'augment indiscriminat en el tràfic de mercaderies i el suport acrític al paper de les multinacionals espanyoles, sobretot en els països en via de desenvolupament. I suposa inevitablement un consum energètic descontrolat, amb el consegüent efecte sobre el canvi climàtic. Així mateix, s'agreguarà l'expoliació i la desestabilització que les transnacionals espanyoles provoquen sobretot a Amèrica del Sud, des d'on es repatria el 100% del benefici.

Gènere

La LES s'envolta d'un discurs de gènere innocu, neutre -"patriarcat tou"-, per racionalitzar la despesa pública des d'una suposada perspectiva de rendibilitat social, però que manté al mateix temps el xec-bebé o el desgravament per cònjuge a càrrec, fet que és una contradicció evident. Al mateix temps, es troben a faltar en l'avantprojecte, en el marc de la formació professional concretament, mesures tendents a identificar les necessitats d'integració per gènere en les diferents famílies professionals, a vetlar perquè els serveis públics d'orientació professional potencien la paritat de gènere en la distribució entre famílies professionals o a impulsar polítiques que potencien la matriculació de les alumnes en aquelles especialitats amb baix índex de dones, i dels alumnes en aquelles amb baix índex

d'homes, d'acord amb les polítiques d'igualtat.

Fiscalitat

Si el model vol canviar-se, el sistema fiscal ha de canviar-se igualment. En canvi, l'avantprojecte no ho fa. Si busquem una sostenibilitat efectiva, en el camp de les transaccions financeres és imprescindible instaurar un impost tant sobre la circulació de capitals com sobre els guanys de la banca.

Formació professional

L'oferta àmplia i un tractament equitatiu de totes les famílies professionals, s'ha de fer en funció de la seua rendibilitat social. Els fons públics han de destinar-se a la formació professional pública reglada, al mateix temps que la inexcusable garantia de l'homologació dels títols i certificats ha de ser de competència exclusivament pública. No s'ha d'oblidar, que tota l'oferta integrada de formació professional ha d'estar arrelada en el propi medi lingüístic i sociocultural, i que ha de promoure l'equilibri ecològic i del medi rural, el benestar social i la compensació de desigualtats de tot tipus.

Dialèctica formació-empresa

En el marc del desenvolupament de la xarxa de serveis d'informació i orientació professional que el govern pretén posar en marxa es torna a obviar l'empresariat autònom, presència que entenem indispensable, com inexcusable és l'exigència que qualsevol empresa o entitat professional en aquest marc o en un altre ha de disposar de l'acreditació com a socialment responsable pel Consell Estatal de la Responsabilitat Empresarial.

SANITAT PÚBLICA

La salut no és un negoci

La Plataforma per la Defensa de la Sanitat Pública del País Valencià ha convocat una manifestació el 22 d'abril de suport a la sanitat pública i de rebuig de les polítiques privatitzadores

Amb motiu de la reunió de ministres de sanitat, emmarcada en l'agenda de la presidència espanyola de la Unió Europea, que se celebrarà a Madrid el dia 22 d'abril, la Plataforma per la Defensa de la Sanitat Pública del País Valencià ha convocat una manifestació de suport a la sanitat pública i de rebuig de les polítiques privatitzadores.

"Sí al model de sanitat pública" i "La salut no és un negoci" són els missatges que es volen fer arribar als ministres de sanitat de la Unió Europea com a senyal de rebuig a les seues polítiques liberalitzadores del servei sanitari i restrictives dels drets socials. Les directrius europees de restricció pressupostària en matèria sanitària i de foment de la participació de la iniciativa privada en la gestió i prestació de l'atenció sanitària, estan entrebancant l'exercici del dret a la salut de les persones, no ja sols per l'evident deteriorament del sistema sanitari públic, sinó, perquè en convertir la salut en objecte de negoci estan supeditant la nostra salut a l'obtenció de beneficis per part de capitals privats.

Al nostre país, l'aplicació de les línies polítiques de la comissió europea, fidelment arreplegades en la Llei 15/97 i aplicades per la Generalitat Valenciana, estan donant pas al desmantellament del sistema sani-

tari públic amb la proliferació d'hospitals de gestió privada finançats amb fons públics com Alzira, Manises o Dénia; un model que també està present en una gran part de les comunitats autònomes i que basa la seua rendibilitat en la reducció de la qualitat assistencial, de les despeses laborals i a parasitar la cartera de serveis dels hospitals de gestió pública.

A aquesta destrucció del patrimoni social que suposa la substitució del model de sanitat pública, cal sumar el permanent allau d'infor-

El model d'hospitals de gestió privada finançats amb fons públics basa la seua rendibilitat en la reducció de la qualitat assistencial, de les despeses laborals i a parasitar la cartera de serveis dels hospitals de gestió pública

macions que qüestionen la viabilitat del sistema sanitari en un intent de preparar el camí per fer repercutir, si més no una part, la despesa sanitària sobre els ciutadans i ciutadanes amb l'aplicació de fórmules de copagament. Una perspectiva de futur que, tant en un cas com en l'altre, suposarà una pèrdua de drets a la població

i que justifica sobradament una mobilització ciutadana per la defensa de la sanitat pública i els drets socials, per la reforma de la Llei 15/97, i contra la mercantilització i privatització dels serveis de salut.

La convocatòria la subscriuen nombroses organitzacions, entre les quals STSPV i CAT, de la Intersindical Valenciana, plataformes i associacions en defensa de la salut pública, partits polítics...

RTVV

DIAGNÒSTIC: METÀSTASI

De RTVV sabem fins ara que era un forat negre en el terreny econòmic (amb més de 1.200 milions d'euros de deute acumulat) i un desert erm en credibilitat informativa. Des del passat 23 de febrer hem constatat també que és un model paradigmàtic d'insalubritat laboral.

La denúncia per assetjament sexual presentada per tres periodistes contra l'aleshores secretari general i responsable de recursos humans, Vicente Sanz, ha alçat la tapadora d'una claveguera on han aparegut vexacions sexuals, obscenitats, amenaces i persecucions obsessives que les tres víctimes han relatat davant la jutgessa d'instrucció núm. 1 de Paterna. En alguns casos, el presumpte assetjament s'ha prolongat més de dos anys i el despatx emmoquetat des d'on Vicente Sanz governava amb mà ferma sobre 1.800 treballadors s'assembla cada volta més a la casa dels horrors. La jutge ha donat tanta credibilitat a la versió de les treballadores que ha dictat una ordre d'allunyament contra Sanz.

Més enllà dels detalls repugnants que la premsa ha anat traient a la llum, la gent del carrer es pregunta com s'ha arribat a eixa situació, sobretot tractant-se d'una empresa pública. Nosaltres, com a sindicalistes, hem de fer l'autòpsia de RTVV per explicar per on va començar a podrir-se esta empresa.

El poder des de l'ombra

En primer lloc, cal deixar clar que ha sigut l'estructura empresarial la que ha permès la conjuntura que ara ens ocupa. I que eixa organització interna ha tingut un arquitecte, el mateix responsable dels fets que ara estan als tribunals.

Des que en 1995 el PP va guanyar les eleccions autonòmiques, el règim imperant a RTVV ha sigut la bicefàlia. Fins a quatre directors generals han desfilat per la setena planta. En la quarta, sempre des de la discreció, s'ha mantingut Vicente Sanz. Primer com a responsable de recursos humans, després ampliant la seua influència a la gestió i planificació de recursos materials. Abans de ser cessat, Sanz controlava la subdirecció economicofinancera, els recursos humans (des de la contractació fins a la negociació de convenis), els serveis jurídics, el departament comercial, la unitat encarregada de

contindre les despeses i, fins i tot, el departament de prevenció de riscos laborals. O siga, el piròman controlant l'incendi.

Durant quinze anys, Vicente Sanz no ha fet sinó acumular poder. La seua frase preferida quan parlava amb algú que considerava inferior era "jo sé més coses de tu de les que t'imagines". Una bona targeta de presentació per a deixar clar qui manava. Durant quinze anys va contractar a dit, fora de borses de treball, sense convocar oposicions, a centenars de treballadors. Contractes que supervisava però no signava. Igual que amb les comissions de contractació amb altres empreses.

Progressivament, va fomentar la precarietat laboral, de forma que hui hi ha 800 treballadors amb contractes temporals que saben que la millor forma de continuar a l'empresa és no crear cap tipus de conflictivitat, discrepància o militància heterodoxa.

Durant eixe temps el poder desbocat de Sanz s'ha manifestat de diferents formes. En primer lloc, amb múltiples exemples d'assetjament psicològic difícils de demostrar davant un tribunal i que es traduïen en llargues baixes per depressió. En segon lloc, convertint la promoció interna en un sistema de favors. En eixe joc hi ha hagut relació de poder i també la utilització del sexe com una via d'ascens laboral. El sexe, en principi consentit i després impossible de negar. El sexe també com un símbol de poder afegit i d'humiliació. Una relació desigual, d'abús de poder, que es traduïa finalment en un control absolut sobre la vida de les víctimes.

Per què no es va encendre cap llum d'alarma? Perquè l'empresa, malgrat el que disposa la legislació, no havia elaborat un pla d'igualtat amb un protocol contra l'assetjament. I per què no s'havia aprovat? Perquè qui havia d'impulsar-lo no era altre que...Vicente Sanz.

Tampoc no s'ha arribat a fer una avaluació de riscos psicosocials, una petició constant dels sindicats en el Comitè de Salut i Seguretat Laboral, on sempre s'han posat excuses per no traure a la llum les causes de

les centenars d'hores de baixa per depressió.

Però n'hi ha més. Asseguren les víctimes que quan van advertir al director general, José López Jaraba, el calvari que estaven passant el màxim mandatari de RTVV les va ignorar. No va voler o no va poder actuar contra Vicente Sanz?

I ara, què?

Des de la RTVV fa temps que treballem per reduir la precarietat laboral, un dels factors de risc per a l'assetjament. Ara hem presentat a la direcció i a la resta de sindicats un protocol d'actuació urgent contra l'assetjament que siga operatiu fins que s'aprove un pla d'igualtat, del qual també hem presentat un projecte.

En una empresa com esta hi ha molts fronts oberts. El primer, que el procés judicial arribe al final i detecte totes les responsabilitats en un cas que combina assetjament sexual, abús de poder i sotmetiment a través del terror i les amenaces. El segon, normalitzar la vida de les tres víctimes, a les quals encara els queda tot el procés judicial i mediàtic, amb la doble culpabilització que això implica. El tercer, determinar la responsabilitat dels que no van fer res per posar fi a l'assetjament quan es van assabentar. El quart, traure a la llum tots els casos d'assetjament que s'hagen pogut cometre. I el quint, quasi una utopia, desmantellar una estructura de clientelisme que sobreviurà al mateix Vicente Sanz.

Albert Vicent és membre del Comitè d'Empresa de RTVV per Intersindical Valenciana.

La Confederació Intersindical denuncia l'absolució de qui ha propiciat la contaminació del riu Segura

Es tracta d'una sentència inexplicable i injusta

Intersindical

El Ple de la Confederació Intersindical ha aprovat una resolució de solidaritat amb Ecologistes en Acció i Amics dels Aiguamolls del Sud, davant la inexplicable sentència del Tribunal Suprem que, d'una banda, ab-

sol els responsables de la contaminació i a qui va emparar i va permetre des de l'Administració la gravíssima contaminació del riu Segura i que, de l'altra, condemna a pagar les costes del procés als col·lectius personats com a acusació en

aquest procés. La Confederació Intersindical ha enviat un missatge d'ànim a les persones i organitzacions que treballen per la defensa del riu Segura i els ecosistemes associats i, en general, contra la destrucció urbanística

i ambiental del territori. A més d'aquesta resolució, el Ple va decidir aportar 300 euros com a ajuda de la Confederació Intersindical per al pagament imposat de les costes judicials.

Quan manen els xoriços

Intersindical Valenciana va plantar una falla en el carrer Gregorio Gea de València, entre els dos edificis PROP, sota el lema «Quan manen els xoriços». La falla no estava destinada a cremar-se, però amb la seua exposició i el llibret que es va distribuir expressava la indignació per la privatització progressiva de l'administració de la Generalitat Valenciana.